

Moștenirea episcopului nu este tronul, ci crucea: 40 de ani de la adormirea unui sfânt tămăduitor - Calinic al Edessei

Joi se împlinesc 40 de ani de la mutarea la Domnul a unui sfânt contemporan: Sf. Ier. Calinic, Mitropolitul Edessei, Pellei și Almopiei. A fost canonizat de Patriarhia Ecumenică în 2020, cu ziua de pomenire în data de 8 august.

Sfântul ierarh s-a născut în 1919 la Sitaralona de Thermo, în centrul Greciei, și a trăit în prima parte a vieții la Thermo și Mesolonghi. Părinții săi se numeau Gheorghe și Ecaterina.

Conform monahului athonit Theologos Iviritul, citat de Mitropolitul Ierotei Vlachos, Sf. Ier. Calinic al Edessei a povestit, într-o vizită făcută în Sf. Munte Athos, că bunica lui, preoteasă, îl trezea la miezul nopții ca să facă metanii și că în casa lor găzduiau monahi aflați în călătorie. Bunicul său, Atanasie, era „un preot împodobit cu sfințită cuviință, ce fusese «rănit» de viața Sfântului Munte”.

Mărturiile culese de Mitropolitul de Nafpaktos de la colegii de facultate ai sfântului arată că, încă din timpul studenției la Atena, era „o oaie fără de răutate a lui

Hristos”, întreg predat „rugăciunii și faptelor bune”, „un suflet atât de frumos”.

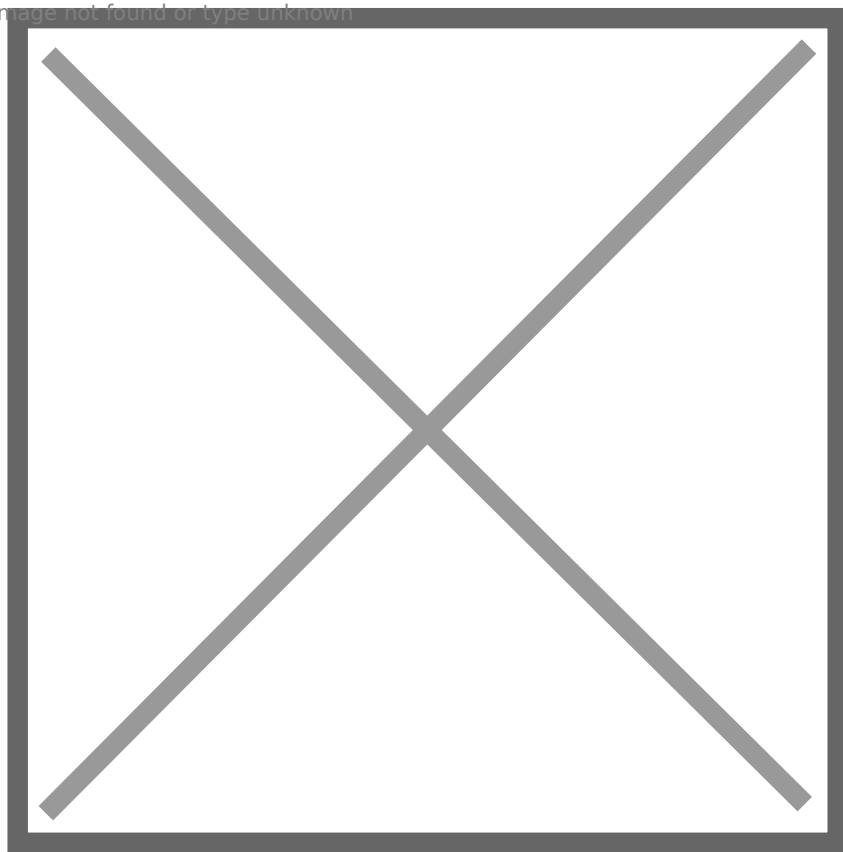
În timpul războiului, a făcut stagiul militar ca misionar în spatele frontului, unde predica în biserici.

A fost tuns în monahism și hirotonit ierodiacon și apoi ieromonah în 1957, la Mănăstirea Myrtia.

Ales mitropolit al Edessei în 1967, la întronizarea sa el a spus că „moștenirea unui episcop nu este tronul, ci crucea. Episcopul suie cel dintâi pe Golgota”. Orice ierarh este „purător al arhieriei mucenicești a lui Hristos”, a adăugat sfântul, conform Mitropolitului Ierotei (Vlachos) de Nafpaktos, care l-a cunoscut bine.

Chip jertfelnic și duhovnicesc

Image not found or type unknown

„La ședințele sinodale participa fie printr-un cuvânt plin de discernământ, fie printr-o tăcere grăitoare, dar mai ales, cu rugăciune lăuntrică. Sprijinea pozițiile pe care le considera drepte, indiferent de susținătorii lor”, relatează Mitropolitul Ierotei.

„La un moment dat, după o sesiune dificilă a Sinodului Permanent, mi-a scris: Un lucru văd: din păcate cerem rezolvare la problemele noastre de la oameni și uităm că nimeni nu ne iubește și nu ne poartă de grijă mai mult ca Dumnezeu. De la nimeni altcineva nu ne vine mântuirea. Pe Hristos să-L iubim și restul le rânduiește

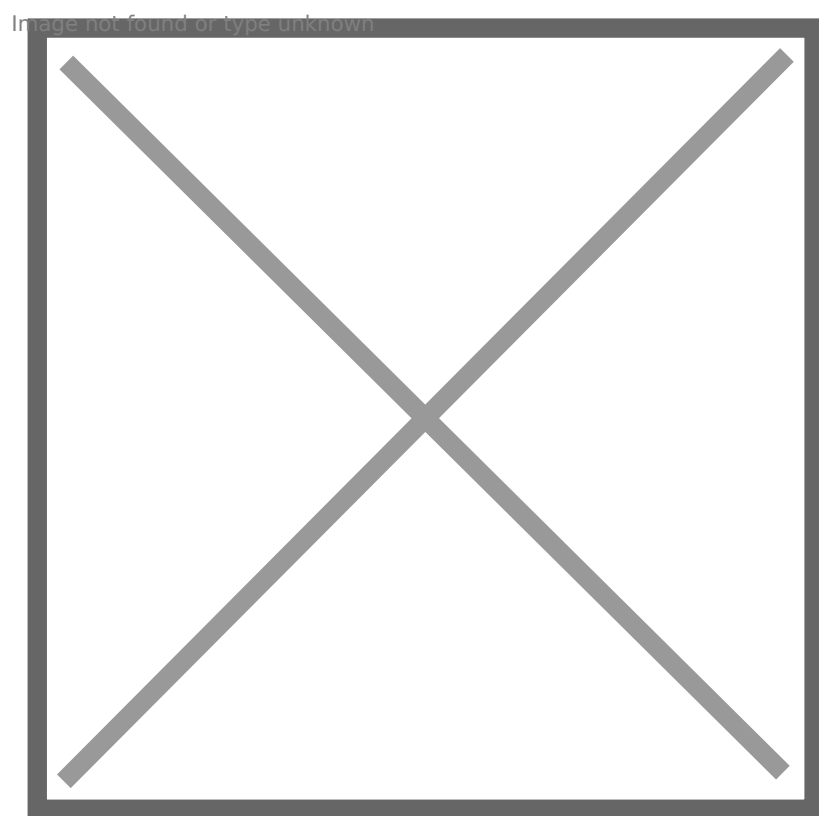
El... Te rog, îngenunchează și roagă-L pe Întemeietorul Bisericii să ajute episcopului tău, Bisericii Sale”.

`<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>`

După o îndelungată slujire, în 1984, i s-a detectat o tumoare pe creier și, după șapte luni de suferință, și-a dat duhul în mâinile Domnului.

Când era pe patul spitalului, „avea trezvie până și în cel mai profund somn, deoarece, după mărturia Sfântului Sofronie de la Essex, care l-a vizitat la spitalul din Londra, trăsătura definitorie a adevăratului monah eremit care are rugăciunea minții în inimă, este trezvia adâncă”, scrie Mitropolitul de Nafpaktos.

Suferința exemplară a unui sfânt vindecător

„În vremea bolii, sufletul său curat simțea cercetarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu Prusiótissa și îi aducea cântări de laudă. Strălucirea chipului său arăta că se învrednicise de dumnezeiești daruri. Inima îi era liniștită, chipul – pașnic, mintea – îndreptată spre Dumnezeu.”

„Clipa ieșirii sufletului său din trup, în salonul spitalului din Atena, a fost o slujbă cerească. El răsufla cu greu, dar era liniștit, iar cei prezenți se rugau în inimă. Era atmosfera unei privegheri aghiorite în isihie. Se putea trăi „taina isihiei”, „tăcerea

adâncă, slujba morții”, precum scria Sfântul Grigorie Teologul despre adormirea surorii lui, Gorgonia”, mărturisește ierarhul Nafpaktosului.

După mutarea la cele veșnice, a fost înmormântat în cimitirul public din Edessa, pentru a fi aproape de turma pe care a păstorit-o, și a început să facă numeroase minuni și vindecări.

O femeie dă mărturie că i s-a arătat în somn și că „îi strălucea chipul ca lumina zilei”, iar după aceasta „s-a vindecat de hemiplegie”. Cineva mărturisea: „Vreme de cincisprezece ani am avut dureri cumplite de cap, de care m-a vindecat.” Altceva spunea: „M-am dus la mormânt, m-am închinat și, o, minune! Durerea a început să mă lase.”

„Mitropolitul Iacov al Argolidei povestește că odată, când citea exorcisme la două fete demonizate, diavolul urla și mărturisea că îl ardea prezența lui Calinic, care strălucea în acel ceas în Lumină. Demonul mai mărturisea că fusese izgonit dintr-un tânăr de către Calinic pe când acesta încă trăia, și că el se sfințise cu portofelul lui găurit și cu dragostea sa pentru semeni”, notează Înaltpreasfințitul Părinte Ierotei de Nafpaktos.

Mitropolitul Calinic al Edessei a fost canonizat în 23 iunie 2020 de Sf. Sinod la Patriarhiei Ecumenice, prezidat de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului.

Sursa foto: Mystagogyresourcecenter.com

basilica.ro